Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

21. december 2021 *

»Appel – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) – afviklingsprocedure, som finder anvendelse, hvis en enhed er nødlidende eller er forventeligt nødlidende – vedtagelse af en afviklingsordning for Banco Popular Español SA – virksomhedssalgsværktøj – nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter – forordning (EU) nr. 806/2014 – artikel 20 – begrebet »endelig værdiansættelse« – konsekvenser – afslag på eller afståelse fra at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse – retsmidler – annullationssøgsmål«

I sag C-874/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 28. november 2019,

Aeris Invest Sàrl, Luxembourg (Luxembourg), først ved abogados R. Vallina Hoset og A. Sellés Marco, derefter ved abogados R. Vallina Hoset, E. Galán Burgos og M. Varela Suárez,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved J. King, L. Pogarcic Mataija og E. Muratori, som befuldmægtigede, bistået af avocats F. Louis og G. Barthet samt ved Rechtsanwälte H.-G. Kamann og L. Hesse,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af formanden for Anden Afdeling, A. Prechal, som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne J. Passer, F. Biltgen, L.S. Rossi og N. Wahl (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: fuldmægtig M. Krausenböck,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. april 2021,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. juli 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Med sin appel har Aeris Invest Sàrl nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. oktober 2019, Aeris Invest med SRB (T-599/18, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2019:740), hvorved Retten afviste appellantens søgsmål med påstand om annullation af det angivelige afslag fra Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) på at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse af Banco Popular Español SA (herefter »Banco Popular«), som appellanten blev underrettet om ved skrivelse af 14. september 2018.

Retsforskrifter

2 64. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), har følgende ordlyd:

»Det er vigtigt, at tab anerkendes, når enheden er blevet nødlidende. Værdiansættelsen af nødlidende enheders aktiver og passiver bør bygge på rimelige, forsigtige og realistiske antagelser på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes. Værdien af passiver bør imidlertid ikke påvirkes af enhedens finansielle tilstand ved værdiansættelsen. Afviklingsinstansen bør i hastetilfælde kunne foretage en hurtig værdiansættelse af en nødlidende enheds aktiver eller passiver. Denne værdiansættelse bør være midlertidig og gælde, indtil der foretages en uafhængig værdiansættelse.«

3 Forordning nr. 806/2014 indeholder artikel 20 med overskriften »Værdiansættelse med henblik på afvikling«, som er affattet som følger:

»1. Før Afviklingsinstansen træffer afgørelse om afviklingsforanstaltninger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, påser den, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af aktiverne og passiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder Afviklingsinstansen og den nationale afviklingsmyndighed, og af den pågældende enhed.

2. Når alle kravene i stk. 1 og 4-9 er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 15.

3. Er en uafhængig værdiansættelse i overensstemmelse med stk. 1 ikke mulig, kan Afviklingsinstansen foretage en midlertidig værdiansættelse af en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende artikels stk. 10.

4. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver, når den opfylder betingelserne for afvikling i artikel 16 og 18.

5. Målene med værdiansættelsen er:

a) at indgå i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt

b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i afgørelsen om, hvilken passende afviklingsforanstaltning der skal træffes for så vidt angår en enhed som omhandlet i artikel 2

c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter

[…]

g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves.

6. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører [Den Europæiske Unions] statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke forudsættes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser, til en enhed som omhandlet i artikel 2 fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingsforanstaltninger, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves. […]

[…]

7. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra en i artikel 2 omhandlet enheds regnskaber og optegnelser:

a) en ajourført balance og en redegørelse for en i artikel 2 omhandlet enheds finansielle stilling

b) en analyse af og et skøn over aktivernes bogførte værdi

c) en liste over udestående balanceførte og ikkebalanceførte fordringer, således som de fremgår af en i artikel 2 omhandlet enheds regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen for fordringer, jf. artikel 17.

[…]

9. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med prioritetsordenen for fordringer i henhold til artikel 17 og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer eller kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis enheden som omhandlet i artikel 2 blev håndteret som led i almindelig insolvensbehandling.

Dette skøn berører ikke anvendelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere som omhandlet i artikel 15, stk. 1, litra g).

10. Hvis det, på grund af sagens hastende omstændigheder enten ikke er muligt at opfylde kravene som fastsat i stk. 7 og 9, eller hvis stk. 3 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene som fastsat i stk. 4 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene som fastsat i stk. 1, 7 og 9. Den midlertidige værdiansættelse som omhandlet i første afsnit skal omfatte en buffer til yderligere tab, når dette er berettiget.

Den midlertidige værdiansættelse som omhandlet i første afsnit skal omfatte en buffer til yderligere tab, når dette er berettiget.

11. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene som fastsat i stk. 1 og 4-9, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person, jf. stk. 1, har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene som fastsat i de nævnte stykker. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt. Den kan foretages uafhængigt af den i stk. 16, 17 og 18 omhandlede værdiansættelse eller samtidig med denne og af samme uafhængige person, men de to værdiansættelser skal være adskilt fra hinanden.

Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:

a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 anerkendes fuldt ud i bogføringen for enheden

b) at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. nærværende artikels stk. 12.

12. Hvis skønnet i den efterfølgende endelige værdiansættelse over en i artikel 2 omhandlet enheds nettoværdi er højere end skønnet i den midlertidige værdiansættelse over enhedens nettoværdi, kan Afviklingsinstansen pålægge den nationale afviklingsmyndighed at:

a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet under bail-in-værktøjet

b) give et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab instruks om at foretage en yderligere udbetaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller forpligtelser til et institut, som er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til ejerskabsinstrumenterne til ejerne af disse ejerskabsinstrumenter.

13. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 10 og 11 et gyldigt grundlag for, at Afviklingsinstansen kan træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger, herunder at give de nationale afviklingsmyndigheder instrukser om at tage kontrol over en nødlidende enhed eller om udøvelsen af beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter.

14. Afviklingsinstansen iværksætter og opretholder foranstaltninger til at sikre, at vurderingen i forbindelse med anvendelsen af bail-in-værktøjet i overensstemmelse med artikel 27 og værdiansættelsen som omhandlet i stk. 1-15 i denne artikel er baseret på oplysninger om aktiver og passiver i instituttet under afvikling, som er så ajourførte og omfattende som muligt.

15. Værdiansættelsen er en integrerende del af afgørelsen om anvendelse af et afviklingsværktøj eller om udøvelse af en afviklingsbeføjelse eller afgørelsen om udøvelse af gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser i forbindelse med kapitalinstrumenter. Værdiansættelsen kan ikke i sig selv gøres til genstand for en særskilt ret til appel, men kan gøres til genstand for appel sammen med Afviklingsinstansens afgørelse.

16. Afviklingsinstansen påser, at en uafhængig person, jf. stk. 1, hurtigst muligt efter at en afviklingsforanstaltning eller afviklingsforanstaltninger er blevet iværksat, foretager en værdiansættelse med henblik på at vurdere, om aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til stk. 1-15.

17. Ved værdiansættelsen som omhandlet i stk. 16 fastlægges:

a) den behandling, som aktionærer og kreditorer eller de relevante indskudsgarantiordninger ville have modtaget, hvis et institut under afvikling, for hvilken afviklingsforanstaltningen eller afviklingsforanstaltningerne er blevet sat i værk, havde været underlagt almindelig insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor afgørelsen om afviklingsforanstaltningen blev truffet

b) den faktiske behandling, som aktionærer i og kreditorer hos et institut under afvikling har modtaget i forbindelse med afviklingen og

c) om der er nogen forskel mellem behandlingen i nærværende stykkes litra a) og behandlingen i litra b).

[…]«

Sagens baggrund

4 Sagens baggrund, der er gengivet i den appellerede kendelses præmis 1-23, kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.

5 Appellanten, Aeris Invest, var aktionær i Banco Popular, da der blev vedtaget en afviklingsordning for denne sidstnævnte på grundlag af forordning nr. 806/2014.

6 Med henblik på vedtagelsen af en afviklingsafgørelse blev der foretaget en værdiansættelse af Banco Popular i henhold til artikel 20 i forordning nr. 806/2014. Med henblik herpå blev der først udarbejdet to rapporter.

7 Den første rapport (herefter »den første værdiansættelsesrapport«), dateret den 5. juni 2017, blev udarbejdet af Afviklingsinstansen på grundlag af forordningens artikel 20, stk. 5, litra a), og havde til formål at indgå i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling var opfyldt.

8 Den anden rapport (herefter »den anden værdiansættelsesrapport«), dateret den 6. juni 2017, blev udarbejdet af en uafhængig ekspert i henhold til artikel 20, stk. 10, i forordning nr. 806/2014. Denne værdiansættelse havde til formål at vurdere værdien af Banco Populars aktiver og passiver, at tilvejebringe en vurdering af den behandling, som aktionærerne og kreditorerne ville

have fået, hvis Banco Popular havde været genstand for en almindelig insolvensbehandling, samt at fastlægge de oplysninger, der ville gøre det muligt at træffe afgørelse om, hvilke aktier og ejerskabsinstrumenter der skulle overføres, og som ville give Afviklingsinstansen en forståelse af, hvad der i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet udgjorde de kommercielle vilkår.

9 Den 7. juni 2017 traf Afviklingsinstansen afgørelse SRB/EES/2017/08 om en afviklingsordning for Banco Popular (herefter »afviklingsafgørelsen«). Samme dag vedtog Europa-Kommissionen afgørelse (EU) 2017/1246 om godkendelse af afviklingsordningen for Banco Popular Español S.A. (EUT 2017, L 178, s. 15). Ligeledes samme dag traf Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (fonden for ordnet omstrukturering af banker, herefter »FROB«) de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre afviklingsafgørelsen.

10 Afviklingsafgørelsens artikel 5, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Det afviklingsværktøj, der er anvendt på Banco Popular, består i at sælge virksomheden i henhold til artikel 24 i forordning nr. 806/2014 ved at overføre aktier til en køber. Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenterne skal foretages umiddelbart inden anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet.«

11 Afviklingsafgørelsens artikel 6 om nedskrivning af kapitalinstrumenterne og virksomhedssalgsværktøjet indeholder et stk. 1, hvorefter Afviklingsinstansen i det væsentlige træffer afgørelse om:

a) at nedskrive den nominelle værdi af aktiekapitalen i Banco Popular med 2 098 429 046 EUR, hvilket vil føre til annullation af 100% af aktierne i Banco Popular

b) at konvertere hele hovedstolen af de hybride kernekapitalinstrumenter udstedt af Popular og i omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, til nyudstedte aktier i Banco Popular, herefter »de nye aktier I«

c) at genoprette den nominelle værdi af »de nye aktier I« til nul, hvilket vil føre til annullation af 100% af disse »nye aktier I«

d) at konvertere hele hovedstolen af de supplerende kapitalinstrumenter udstedt af Banco Popular og i omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, til nyudstedte aktier i Banco Popular, herefter »de nye aktier II«.

12 Ifølge afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 3, var disse nedskrivnings- og konverteringsforanstaltninger baseret på den anden værdiansættelsesrapport og bekræftet af resultaterne af en gennemsigtig og åben salgsproces gennemført af FROB.

13 Afviklingsinstansen har ligeledes i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 5, bestemt, at »de nye aktier II« frit og uden at være behæftet med rettigheder eller at give tredjemand en fortrinsstilling skulle overføres til Banco Santander SA, mod betaling af en købspris på 1 EUR, idet det præciseredes, at køberen allerede havde accepteret overførslen.

14 Den 18. september 2017 anlagde appellanten sag ved Retten, registreret under sagsnr. T-628/17, med påstand om annullation af afviklingsafgørelsen og af afgørelse 2017/1246.

15 Den 4. maj 2018 indgav appellanten til Afviklingsinstansen en begæring om aktindsigt på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43) i den anden endelige værdiansættelsesrapport (herefter »den efterfølgende endelige værdiansættelse«) som fastsat i artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014 og i den uafhængige eksperts endelige værdiansættelsesrapport, som er fastsat i sidstnævnte forordnings artikel 20, stk. 16 og 17, og som havde til formål at vurdere, om de aktionærer og kreditorer, der var berørt af afviklingsordningen for Banco Popular, ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet havde været underlagt almindelig insolvensbehandling (herefter »den tredje værdiansættelsesrapport«).

16 Den 14. juni 2018 modtog Afviklingsinstansen den tredje værdiansættelsesrapport.

17 Den 19. juni 2018 besvarede Afviklingsinstansen den anmodning, som er nævnt i nærværende doms præmis 15, idet den anførte dels, at den havde modtaget den tredje værdiansættelsesrapport, og at en ikke-fortrolig version heraf ville blive forberedt inden dens offentliggørelse, dels, at den ikke var i besiddelse af den efterfølgende endelige værdiansættelse.

18 Den 30. juli 2018, i forbindelse med sag T-628/17 og som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, anførte Afviklingsinstansen, at den ikke forberedte en efterfølgende version af den første værdiansættelsesrapport, og at den anden værdiansættelsesrapport ikke ville blive fulgt op af en efterfølgende endelig værdiansættelse, idet den angav grundene herfor.

19 Afviklingsinstansen anførte i denne henseende, at »på grund af særlige omstændigheder i den foreliggende sag [var den] kommet frem til den konklusion, at en efterfølgende [endelig] værdiansættelse hverken ville tjene noget praktisk formål inden for rammerne af artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014 eller føre til en afgørelse om kompensation som fastsat i artikel 20, stk. 12, i forordning nr. 806/2014«. Den anførte, at en efterfølgende endelig værdiansættelse ikke kunne være påkrævet, når det ikke var muligt for den at opfylde sine mål, og redegjorde for, af hvilke grunde dette var tilfældet i den foreliggende sag. Dette svar blev af Retten forkyndt for appellanten den 2. august 2018.

20 Samme dag sendte Afviklingsinstansen en skrivelse til den uafhængige ekspert med følgende ordlyd:

»Efter en grundig gennemgang af den retlige ramme er Afviklingsinstansen, henset til omstændighederne i afviklingen af Banco Popular, af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at forberede en efterfølgende endelig værdiansættelse som omhandlet i artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014, navnlig for så vidt som gennemførelsen af en sådan værdiansættelse ikke kan have indvirkning på salget af Banco Popular til Banco Santander, som fastsatte markedsprisen for Banco Popular som enhed inden for rammerne af en åben, retfærdig og gennemsigtig procedure.«

21 Den følgende dag opfordrede appellanten Afviklingsinstansen til, på grundlag af artikel 265 TEUF, at sikre, at en efterfølgende endelig værdiansættelse af Banco Popular som fastsat i artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014 blev foretaget af en uafhængig person.

22 Den 7. august 2018 offentliggjorde Afviklingsinstansen en bekendtgørelse til dens »meddelelse […] af 2. august 2018 vedrørende instansens foreløbige afgørelse om, hvorvidt aktionærerne og kreditorerne sk[ulle] bevilges kompensation som følge af de afviklingsforanstaltninger, der er

truffet vedrørende Banco Popular […], og vedrørende iværksættelsen af en procedure, så de berørte kan udøve deres ret til at blive hørt (SRB/EES/2018/132)« (EUT 2018, C 277 I, s. 1), idet denne meddelelse var ledsaget af den tredje værdiansættelsesrapport. Det var heri anført:

»Det fremgår af [tredje] værdiansættelsesrapport om […], at der ingen forskel er mellem den faktiske behandling af de berørte aktionærer og kreditorer, og den behandling[,] de ville have fået, hvis instituttet havde været genstand for almindelig insolvensbehandling på tidspunktet for afviklingen. På baggrund heraf beslutter Den Fælles Afviklingsinstans foreløbigt i sin meddelelse, at det ikke er nødvendigt at betale kompensation til de berørte aktionærer og kreditorer […]

For at kunne træffe en endelig afgørelse om, hvorvidt der skal ydes kompensation, opfordrer [Afviklingsinstansen] de berørte aktionærer og kreditorer til at tilkendegive deres interesse for at udøve deres ret til at blive hørt med hensyn til Afviklingsinstansens ovennævnte afgørelse. De skal således følge høringsproceduren […]«

23 Den 10. september 2018 fremsendte appellanten til Afviklingsinstansen en begæring om aktindsigt på grundlag af forordning nr. 1049/2001 i al kommunikation mellem Afviklingsinstansen og Kommissionen vedrørende den efterfølgende endelige værdiansættelse, og navnlig de dokumenter, hvor Kommissionen får meddelelse om Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at foretage denne værdiansættelse, og i givet fald dem, hvor der anmodes om godkendelse heraf, samt alle Kommissionens svar, herunder i givet fald såfremt der blev givet en sådan godkendelse.

24 Ved skrivelse af 14. september 2018 (herefter »den omtvistede skrivelse«) besvarede Afviklingsinstansen appellantens opfordring som nævnt i nærværende doms præmis 21 og anførte, at den ønskede at underrette appellanten om, at henset til de særlige forhold i den foreliggende sag, nemlig anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet med henblik på gennemførelsen af salget af aktier, var den af den opfattelse, at en efterfølgende endelig værdiansættelse hverken ville tjene noget praktisk formål inden for rammerne af artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014 eller føre til en afgørelse om kompensation som fastsat i forordningens artikel 20, stk. 12, og at en efterfølgende endelig værdiansættelse derfor ikke ville blive foretaget. Afviklingsinstansen henviste til, at den allerede havde givet udtryk for denne holdning i forbindelse med sag T-628/17, og at appellanten dermed allerede var blevet informeret herom.

25 Den 28. september 2018 indtrådte Banco Santander efter en fusion ved overtagelse som universalsuccessor efter Banco Popular. I denne forbindelse gav FROB accept til, at de nye aktier i Banco Popular, der hidrørte fra konverteringen af de supplerende kapitalinstrumenter, kunne overføres til Banco Santander.

26 Den 4. oktober 2018 gav Afviklingsinstansen svar på den begæring, som er nævnt i nærværende doms præmis 23, og på begæringen om aktindsigt dateret den 16. august 2018 i alle Afviklingsinstansens interne eller forberedende dokumenter vedrørende den efterfølgende endelige værdiansættelse og i alle dokumenter mellem Afviklingsinstansen og den uafhængige eksport vedrørende denne værdiansættelse. For det første gav Afviklingsinstansen afslag på aktindsigt i de interne dokumenter, i dokumenterne mellem den og Kommissionen og i svarene fra Kommissionen vedrørende den efterfølgende endelige værdiansættelse på grundlag af artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1049/2001. For det andet fremsendte Afviklingsinstansen den skrivelse, som den havde sendt til nævnte ekspert den 2. august 2018.

Sagen for Retten og den appellerede kendelse

27 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. oktober 2018 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede skrivelse.

28 Med den appellerede kendelse afviste Retten sagen med den begrundelse, at den omtvistede skrivelse ikke udgjorde en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF.

29 I denne forbindelse fandt Retten indledningsvis, at det, for at afgøre om den omtvistede skrivelse udgjorde en sådan retsakt, for så vidt som den, således som appellanten havde gjort gældende, indeholdt Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse af Banco Popular, skulle undersøges, om denne afgørelse selv havde bindende retsvirkninger, som kunne berøre appellantens retsstilling.

30 Efter at have redegjort for indholdet af artikel 20, stk. 11 og 12, i forordning nr. 806/2014 bemærkede Retten, at den efterfølgende endelige værdiansættelse havde to mål.

31 Hvad angik det første mål, der er omhandlet i artikel 20, stk. 11, litra a), i forordning nr. 806/2014, og som tilsigter at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i en enhed som omhandlet i forordningens artikel 2 anerkendes fuldt ud i bogføringen for enheden, anførte Retten, at i henhold til afviklingsafgørelsen blev alle aktier i Banco Popular, efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive og konvertere egenkapitalinstrumenter i Banco Popular, overført til Banco Santander under virksomhedssalgsværktøjet. Retten udledte heraf, at det tilkom Banco Santander at sikre sig, at ethvert eventuelt tab blev anerkendt i bogføringen ved konsolideringen af Banco Populars aktiver og passiver.

32 Hvad angik det andet mål, der er omhandlet i artikel 20, stk. 11, litra b), i forordning nr. 806/2014, og som består i at give oplysninger, der kan indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, fremhævede Retten, at denne bestemmelse skulle ses i lyset af forordningens artikel 20, stk. 12, hvoraf det følger, at hvis skønnet i den efterfølgende endelige værdiansættelse – efter en sådan værdiansættelse – er højere end skønnet i den midlertidige værdiansættelse, kan Afviklingsinstansen pålægge den nationale afviklingsmyndighed enten at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet under bail-in-værktøjet, eller at give et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab instruks om at foretage en yderligere udbetaling af vederlag til et institut, som er under afvikling.

33 Idet denne sidstnævnte bestemmelse udtrykkeligt angiver de tilfælde, hvor en kompensation – ved at øge værdien af fordringerne eller at foretage en yderligere udbetaling af vederlag – kan gives efter en efterfølgende endelig værdiansættelse, nemlig kun når den afviklingsordning, der anvendes over for enheden, enten er bail-in-værktøjet, som er fastsat i artikel 27 i forordning nr. 806/2014, broinstitutværktøjet som nævnt i forordningens artikel 25, eller værktøjet til adskillelse af aktiver angivet i forordningens artikel 26, anførte Retten, at disse afviklingsværktøjer ikke var blevet anvendt i den foreliggende sag, eftersom det afviklingsværktøj, der blev vedtaget over for Banco Popular var virksomhedssalgsværktøjet, som er fastsat i artikel 24 i forordning nr. 806/2014, og at anvendelsen af dette værktøj havde ført til salget af hele Banco Popular til Banco Santander.

34 Retten konstaterede således, at virksomhedssalgsværktøjet, der anvendtes over for Banco Popular, ikke var omfattet af de tilfælde, der er angivet i artikel 20, stk. 12, i forordning nr. 806/2014, hvorefter en kompensation kan udbetales efter en efterfølgende endelig værdiansættelse, og desuden at denne bestemmelse ikke giver mulighed for at kompensere tidligere aktionærer og kreditorer i en enhed, hvis kapitalinstrumenter er blevet konverteret fuldt ud, nedskrevet og overført til tredjepart.

35 Retten forkastede dernæst appellantens argument om, at den efterfølgende endelige værdiansættelse umiddelbart påvirker retsstillingen for de tidligere aktionærer i Banco Popular, og om, at hvis vurderingen af sidstnævntes markedsværdi var højere end den vurdering, som følger af den anden værdiansættelsesrapport, ville de nævnte aktionærer have ret til en kompensation i henhold til artikel 20 i forordning nr. 806/2014.

36 Retten fandt, at appellanten med dette argument i det væsentlige gjorde gældende, at såfremt der var blevet foretaget en efterfølgende endelig værdiansættelse af Banco Popular, havde appellanten kunnet gøre krav på en nedskrivning af dens fordringer eller en øgning af værdien af det af Banco Santander betalte vederlag, og anførte, at et sådant argument ikke kunne tiltrædes, idet de supplerende kapitalinstrumenter, i forbindelse med afviklingen af Banco Popular, var blevet konverteret til aktier, nedskrevet og fuldt ud overført til Banco Santander. Den udledte heraf, at de tidligere aktionærer i Banco Popular havde mistet deres status som aktionærer som følge af vedtagelsen af afviklingsafgørelsen.

37 Idet appellanten i sin stævning havde gjort gældende, at den omtvistede skrivelse forhindrede appellantens adgang til den efterfølgende endelige værdiansættelse af en bank, »hvori denne var aktionær«, eller, i replikken, at appellanten ønskede at opnå en sådan værdiansættelse for at kunne gøre sine rettigheder »som aktionær i Banco Popular« gældende, svarede Retten appellanten, at efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive og konvertere Banco Populars kapitalinstrumenter, og efterfølgende overførslen af samtlige aktier, der fulgte heraf, til Banco Santander, var appellanten ikke længere indehaver af kapitalinstrumenter, der kunne være genstand for en kompensation på grundlag af artikel 20, stk. 12, i forordning nr. 806/2014.

38 Med henblik på at forkaste appellantens argumentation præciserede Retten, at der skulle sondres mellem den tredje værdiansættelsesrapport som fastsat i artikel 20, stk. 16, i forordning nr. 806/2014 og den efterfølgende endelige værdiansættelse, som er nævnt i forordningens artikel 20, stk. 11, idet målet med den tredje værdiansættelsesrapport var at vurdere, om aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, og eventuelt yde dem en kompensation. Retten fandt, at selv om appellanten potentielt ville have ret til en kompensation på grundlag af den tredje værdiansættelsesrapport, kunne appellanten ikke gøre krav herpå i medfør af den efterfølgende endelige værdiansættelse.

39 Retten fastslog derfor, at appellantens retsstilling ikke ville blive berørt af den efterfølgende endelige værdiansættelse af Banco Popular, og at Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at foretage denne værdiansættelse følgelig ikke havde retligt bindende virkninger, som kunne påvirke denne retsstilling. Som følge heraf kunne den omtvistede skrivelse ifølge Retten ikke anses for at være en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF, for så vidt som appellanten gjorde gældende, at nævnte skrivelse havde sådanne virkninger, idet den indeholder denne afgørelse.

40 Endelig forkastede Retten appellantens argument om, at kun muligheden for at anlægge et søgsmål til prøvelse af den omtvistede skrivelse sikrer appellanten retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, der er sikret ved chartrets artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), eftersom en sådan fortolkning – selv om betingelsen vedrørende retligt bindende virkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, ifølge retspraksis, skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse –ikke kan føre til, at der bortses fra denne betingelse, uden at man derved ville overskride de kompetencer, Unionens retsinstanser er tillagt ved traktaten.

Parternes påstande

41 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves, for så vidt som Retten heri fastslog, at søgsmålet måtte afvises.

– Sagen hjemvises til Retten »med henblik på, at denne – bundet af de afgørelser om retsspørgsmål, der er indeholdt i Domstolens afgørelse – træffer afgørelse i overensstemmelse med de påstande, som [appellanten] har nedlagt i første instans«.

– Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

42 Afviklingsinstansen har nedlagt følgende påstande:

– Principalt: Appellen afvises, og den forkastes under alle omstændigheder som ugrundet.

– Subsidiært hjemvises sagen til Retten

– Mere subsidiært frifindes sagsøgte i første instans, såfremt der træffes afgørelse i sagen.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i nærværende sag og i sagen for Retten, subsidiært udsættes afgørelsen om sagsomkostningerne.

Om anmodningen om genåbning af den mundtlige forhandling

43 Ved dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. oktober 2021 har appellanten anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes, idet det til støtte for denne anmodning gøres gældende, at dommen fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol af 14. september 2021, Pintar m.fl. mod Slovenien indebærer en ny udvikling, som ikke har været drøftet af parterne, vedrørende adgangen til effektive retsmidler på bankafviklingsområdet og adgangen til oplysninger om afviklingen, idet disse er snævert forbundne med de af chartres artikler, der er påberåbt i forbindelse med nærværende appel.

44 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 83 til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse kan bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal åbnes eller genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er

fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse (dom af 26.10.2016, Orange mod Kommissionen, C-211/15 P, EU:C:2016:798, præmis 10 og den deri nævnte retspraksis).

45 Dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag. Domstolen er nemlig efter at have hørt generaladvokaten af den opfattelse, at den har kendskab til alle de omstændigheder, der er nødvendige for at træffe afgørelse, og at den nævnte dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol af 14. september 2021, Pintar m.fl. mod Slovenien, ikke udgør en ny faktisk omstændighed, der er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse i den foreliggende sag.

46 Henset til ovenstående betragtninger finder Domstolen, at det er ufornødent at anordne en genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

Om appellen

47 Appellanten har til støtte for sin appel fremsat fire anbringender. Med det første anbringende har appellanten gjort gældende, at det var i strid med chartrets artikel 47 og artikel 20 i forordning nr. 806/2014, at Retten fastslog, at sagen måtte afvises, idet den omtvistede skrivelse har bindende retsvirkninger, i det omfang den efterfølgende endelige værdiansættelse selv har bindende retsvirkninger, der kan påvirke appellantens retsstilling. Med det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Rettens fortolkning af artikel 20 er uforenelig med ejendomsretten og herved strider mod chartrets artikel 17. Med det tredje anbringende har appellanten anført, at Retten har tilsidesat denne forordnings artikel 20, stk. 11, litra b), ved at udtale, at appellanten ikke potentielt havde ret til en kompensation efter den efterfølgende endelige værdiansættelse, og at den omtvistede skrivelse følgelig var uden bindende virkninger. Med det fjerde anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte forordningens artikel 20, stk. 11 og 14, samt chartrets artikel 41, da den ikke anerkendte, at den omtvistede skrivelse havde bindende virkninger over for appellanten, idet denne skrivelse forhindrer appellantens adgang til aktuelle og fyldestgørende oplysninger om en enheds regnskabsmæssige situation, i hvilken appellanten havde 3,45% af aktieejerskabet.

Om formaliteten vedrørende appellen

48 Ifølge Afviklingsinstansen skal appellen afvises, henset til procesreglementets artikel 169, stk. 2, idet det ikke præcist angives, hvilke præmisser der anfægtes i Rettens afgørelse, som kræves ophævet, og idet det ikke klart angives, hvilke retlige argumenter der påberåbes til støtte for dette krav. Appellen er ligeledes i strid med procesreglementets artikel 170, stk. 1, for så vidt som den er støttet på nye retlige anbringender.

49 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

50 Det bemærkes i første række, at det fremgår af artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), og procesreglementets artikel 169, stk. 2, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Særligt kræves det i procesreglementets artikel 169, stk. 2, at de retlige anbringender og argumenter, der

gøres gældende, skal angive præcist, hvilke præmisser i Rettens afgørelse der anfægtes (dom af 20.9.2016, Mallis m.fl. mod Kommissionen og ECB, C-105/15 P og C-109/15 P, EU:C:2016:702, præmis 33 og 34 og den deri nævnte retspraksis).

51 I den foreliggende sag må det for det første konstateres, at det i overensstemmelse med Domstolens procesreglements artikel 169, stk. 2, i appelskriftet er angivet, hvilke præmisser i den appellerede kendelse der anfægtes, enten udtrykkeligt ved citat eller ved gengivelse af de forhold, der er angivet heri, hvilket således gør det muligt at identificere disse præmisser. For det andet, og således som det bl.a. fremgår af nærværende doms præmis 47, har appellanten fremsat de anbringender og retlige argumenter, som giver Domstolen mulighed for at udøve sin retslige legalitetskontrol (jf. i denne retning dom af 20.9.2016, Mallis m.fl. mod Kommissionen og ECB, C-105/15 P og C-109/15 P, EU:C:2016:702, præmis 38). For det tredje har appellanten, i den korte fremstilling af appellens anbringender og påstande, udtrykkeligt og i overensstemmelse med artikel 170, stk. 1, i Domstolens procesreglement anmodet Domstolen om at give appellanten medhold i de påstande, som den nedlagde i første instans (jf. i denne retning dom af 5.11.2019, ECB mod Trasta Komercbanka m.fl., C-663/17 P, C-665/17 P og C-669/17 P, EU:C:2019:923, præmis 86).

52 Følgelig og i modsætning til, hvad Afviklingsinstansen har gjort gældende, opfylder appelskriftet de krav, der er opstillet i procesreglementets artikel 169, stk. 2.

53 I anden række fremgår det af artikel 58 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at appelanbringender skal støttes på argumenter vedrørende proceduren for Retten. I henhold til procesreglementets artikel 170, stk. 1, må der endvidere ikke i appelskriftet foretages nogen ændring af sagens genstand, som den forelå for Retten. Domstolens kompetence under en appelsag er således begrænset til en bedømmelse af den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet i første instans (kendelse af 21.7.2020, Abaco Energy m.fl. mod Kommissionen, C-436/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:606, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

54 I modsætning til, hvad Afviklingsinstansen har gjort gældende, har appellanten imidlertid med sine fire anbringender bestridt Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten, for så vidt som appellanten er af den opfattelse, at den efterfølgende endelige værdiansættelse var obligatorisk, og at Afviklingsinstansens afslag på at foretage en sådan havde retsvirkninger, der ændrer dens retsstilling som aktionær i Banco Popular. De nævnte anbringender er derfor ikke nye anbringender (jf. i denne retning dom af 28.7.2016, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-330/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:601, præmis 35).

55 Appellen kan derfor antages til realitetsbehandling.

Om appelanbringenderne

56 Appelanbringenderne behandles i den rækkefølge, som appellanten har fremsat dem i, hvorfor det første anbringende således behandles først.

Parternes argumentation

57 Til støtte for det første anbringende har appellanten for det første anført, at den efterfølgende endelige værdiansættelse, således som det følger af artikel 20, stk. 15, i forordning nr. 806/2014, er en integrerende del af afviklingsafgørelsen. Den har i denne egenskab retsvirkninger og påvirker appellantens situation, eftersom denne afgørelse fuldstændigt nedskrev aktierne i Banco Popular, som appellanten var indehaver af. Det fremgår desuden af forordningens artikel 20, stk. 5, at en hvilken som helst værdiansættelse, herunder den efterfølgende endelige værdiansættelse, skal indgå først i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling er opfyldt, dernæst i kontrollen af, om betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er til stede, og endelig i afgørelsen om, hvilken passende afviklingsforanstaltning der skal træffes for så vidt angår den pågældende enhed. Appellanten er derfor af den opfattelse, at blandt andre formål tjener den efterfølgende endelige værdiansættelse som grundlag for den nævnte afgørelse, og at det er i lyset af dens begrundelse, at denne samme afgørelse skal fortolkes og anvendes, hvilket appellanten gjorde gældende for Retten.

58 For det andet havde Afviklingsinstansen, på grund af de konsekvenser, der knytter sig til en annullationsdom, og såfremt Retten havde annulleret den omtvistede skrivelse, haft pligt til at sikre, at der blev foretaget en efterfølgende endelig værdiansættelse i overensstemmelse med artikel 20 i forordning nr. 806/2014 til bekræftelse af, at den nævnte skrivelse har bindende retsvirkninger.

59 For det tredje kan den efterfølgende endelige værdiansættelse ikke udskilles fra afviklingsafgørelsen, dels fordi det følger af fast retspraksis, at en delvis annullation kun er mulig, såfremt de elementer, der kræves annulleret, kan udskilles fra den øvrige retsakt, dels fordi det fremgår af artikel 20, stk. 15, i forordning nr. 806/2014, at den nævnte værdiansættelse ikke i sig selv kan gøres til genstand for en særskilt ret til appel.

60 For det fjerde nævner artikel 20, stk. 15, i forordning nr. 806/2014 imidlertid ikke det tilfælde, hvor der ikke er foretaget en efterfølgende endelig værdiansættelse, og det er ikke åbenbart, hvilket retsmiddel der skal anvendes med hensyn til afgørelsen om ikke at foretage en sådan værdiansættelse. Den omstændighed, at denne værdiansættelse ikke er blevet foretaget, kan således ikke gøres gældende i forbindelse med et søgsmål om annullation af afviklingsafgørelsen, eftersom beslutningen om at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse eller ej er en begivenhed, der nødvendigvis finder sted efter vedtagelsen af en afviklingsafgørelse og i givet fald efter anlæggelse af et annullationssøgsmål.

61 I den foreliggende sag har appellanten gjort gældende, at afviklingsafgørelsen, som blev vedtaget den 7. juni 2017, blev anfægtet ved Retten i september 2017, men at det først var i august 2018, at Afviklingsinstansen underrettede Retten og den uafhængige ekspert om, at der ikke ville blive foretaget en efterfølgende endelig værdiansættelse. Det er imidlertid fast retspraksis, at begivenheder, der har fundet sted efter vedtagelsen af den anfægtede retsakt, ikke kan påberåbes under et annullationssøgsmål, eftersom lovligheden af denne retsakt skal bedømmes på baggrund af de oplysninger, der var tilgængelige ved vedtagelsen af denne retsakt.

62 Den manglende efterfølgende endelige værdiansættelse kan derfor principielt ikke anfægtes i forbindelse med et søgsmål om annullation af afviklingsafgørelsen. Idet der ikke foreligger en efterfølgende endelig værdiansættelse, består den eneste løsning, som er forenelig med retten til effektive retsmidler, der er fastsat i chartrets artikel 47, i at anlægge sag til prøvelse af den anfægtede retsakt, i den foreliggende sag den omtvistede skrivelse.

63 Afviklingsinstansen har bestridt, såvel at det første anbringende kan antages til realitetsbehandling, på grundlag af de samme argumenter som dem, der allerede er fremført til støtte for, at appellen skal afvises i sin helhed, som at det har grundlag.

Domstolens bemærkninger

64 Indledningsvis må Afviklingsinstansens argumenter om, at det første anbringende skal afvises, forkastes af de grunde, der allerede er anført i nærværende doms præmis 50-54, hvad angår appellen i sin helhed, dvs. at dette anbringende og argumenterne fremført til støtte herfor gør det muligt at identificere de præmisser i den appellerede kendelse og de bestemmelser i artikel 20 i forordning nr. 806/2014, som Retten angiveligt tilsidesatte.

65 Hvad angår realiteten må det konstateres, at det første anbringende i det væsentlige indeholder to led. Således skal det første led om den angivelige tilsidesættelse af forordningens artikel 20 behandles først, inden det andet led om den angivelige tilsidesættelse af chartrets artikel 47 dernæst behandles.

66 Det skal indledningsvis bemærkes, at Afviklingsinstansen i den foreliggende sag, stillet over for den hastige forværring, og navnlig den utilstrækkelige likviditet, i Banco Populars likviditet, traf afgørelse om, at det passende afviklingsværktøj ikke var en bail-in, som ifølge Afviklingsinstansen viste sig utilstrækkelig, men virksomhedssalgsværktøjet, således som det er fastsat i artikel 24 i forordning nr. 806/2014. Under anvendelse af dette afviklingsværktøj gjorde Afviklingsinstansen brug af sin beføjelse til at nedskrive og konvertere de relevante kapitalinstrumenter som fastsat i artikel 21 i forordning nr. 806/2014.

67 Som anført i nærværende doms præmis 7 og 8 havde den første værdiansættelsesrapport, som Afviklingsinstansen udarbejdede, til formål at indgå i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling var opfyldt, mens den anden værdiansættelsesrapport, udarbejdet af en uafhængig ekspert udpeget af Afviklingsinstansen, skulle vurdere værdien af Banco Populars aktiver og passiver, tilvejebringe en vurdering af den behandling, som aktionærerne og kreditorerne ville have fået, hvis Banco Popular havde været genstand for en almindelig insolvensbehandling, samt at tilvejebringe de oplysninger, der ville gøre det muligt at træffe afgørelse om, hvilke aktier og ejerskabsinstrumenter der skulle overføres, og som ville give Afviklingsinstansen en forståelse af, hvad der i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet udgjorde de kommercielle vilkår. Den tredje værdiansættelsesrapport, der ligeledes blev udarbejdet af den uafhængige ekspert, havde til formål at fastslå, om de aktionærer og kreditorer, der var berørt af afviklingsordningen for Banco Popular, ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet havde været underlagt almindelig insolvensbehandling.

68 Afviklingsinstansen er af den opfattelse, at der hverken var grund til udarbejde en efterfølgende version af den første værdiansættelsesrapport eller at lade den anden værdiansættelsesrapport følge op af en efterfølgende endelig værdiansættelse. Efter appellantens opfordring gentog Afviklingsinstansen denne analyse i den omtvistede skrivelse.

69 Idet appellanten først har gjort gældende, at Retten og Afviklingsinstansen har tilsidesat artikel 20 i forordning nr. 806/2014, skal der foretages en fortolkning af indholdet af denne bestemmelse i lyset af 64. betragtning til forordningen.

70 Det fremgår af denne 64. betragtning, at der skal sondres mellem værdiansættelsen af nødlidende enheders aktiver og passiver, som således i hastetilfælde foretages af Afviklingsinstansen, der er af midlertidig karakter, og den værdiansættelse, der foretages uafhængigt, og som i princippet bringer den midlertidige karakter til ophør.

71 Hvad angår typerne af værdiansættelse fastsætter artikel 20, stk. 11 og 16, i forordning nr. 806/2014 udtrykkeligt to typer, nemlig dels den værdiansættelse, »der foretages i henhold til stk. 1-15«, dels »den i stk. 16, 17 og 18 omhandlede værdiansættelse«. Ifølge artikel 20, stk. 11 og 16, er og skal disse værdiansættelser forblive adskilt fra hinanden, hidrøre fra en uafhængig person, men kan dog foretages enten uafhængigt eller samtidig med denne og af samme uafhængige person.

72 Det følger heraf, at såvel den første og den anden værdiansættelsesrapport som en efterfølgende endelig værdiansættelse i det foreliggende tilfælde er af den første type af værdiansættelse, eftersom de er omfattet af stk. 1-15 i artikel 20 i forordning nr. 806/2014, mens den tredje værdiansættelsesrapport, der er omfattet af denne artikels stk. 16-18, tilhører den anden type værdiansættelse.

73 Det forhold, at der foreligger en anden endelig værdiansættelse end den efterfølgende endelige værdiansættelse – hvilket fremgår af tilføjelsen af udtrykket »efterfølgende« i artikel 20, stk. 11 in limine, i forordning nr. 806/2014 til den »endelige værdiansættelse«, i modsætning til en endelig værdiansættelse, der er foretaget »forudgående« – kan ganske vist påvirke Afviklingsinstansens mulighed for at afvise at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse, eftersom en endelig værdiansættelse allerede ville tjene som grundlag for afgørelsen om at anvende et afviklingsværktøj eller at udøve en afviklingsbeføjelse eller for afgørelsen om udøvelse af gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser i forbindelse med kapitalinstrumenter, og ville således kunne blive anfægtet gennem disse afgørelser i overensstemmelse med artikel 20, stk. 15, i forordning nr. 806/2014.

74 Til støtte for denne fortolkning taler ligeledes forordningens artikel 20, stk. 2, hvorefter en værdiansættelse »betragtes […] som endelig«, når »alle kravene i stk. 1 og 4-9 er opfyldt«, jf. dog stk. 15 i denne artikel 20, dvs. muligheden for indirekte at anfægte værdiansættelsen gennem de afgørelser, der er nævnt i nærværende doms præmis 73. Blandt disse krav findes i forordningens artikel 20, stk. 1, kravet om, at værdiansættelsen skal foretages af en uafhængig person, herunder i forhold til Afviklingsinstansen og den nationale afviklingsmyndighed samt i forhold til den pågældende enhed.

75 Det skal som et bipunkt bemærkes, at dette ikke alene fører til, at den første værdiansættelsesrapport, der er udarbejdet af Afviklingsinstansen, faktisk er af midlertidig karakter, men ligeledes, at selv om Afviklingsinstansen havde udarbejdet en efterfølgende version af denne første rapport, således som appellanten anmodede om, ville en sådan version ikke have udgjort en endelig værdiansættelse, idet den ikke er udarbejdet af en uafhængig person. Som generaladvokaten har anført i punkt 70 i forslaget til afgørelse, er der, for så vidt som den første værdiansættelsesrapport i den foreliggende sag blev udarbejdet af Afviklingsinstansen, ingen tvivl om dens midlertidige karakter. I det foreliggende tilfælde er det derfor kun den anden værdiansættelsesrapport, som opfylder denne betingelse, og som følgelig kan anses for at udgøre en »endelig værdiansættelse« som omhandlet i artikel 20 i forordning nr. 806/2014.

76 Det skal imidlertid fremhæves, uden at det er nødvendigt at tage stilling til dette sidstnævnte spørgsmål eller til udviklingen i Afviklingsinstansens holdning i denne henseende, at det var med rette, at Retten fastslog, at en efterfølgende værdiansættelse i hvert fald under omstændighederne i den foreliggende sag forbliver uden betydning for appellantens retsstilling, således at afslaget på at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse, som blev meddelt appellanten, ikke kunne anses for at være en for appellanten bebyrdende retsakt og derfor ikke var en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF.

77 Det bemærkes, at Afviklingsinstansens svar til Retten om grundene til, at den ikke havde til hensigt at foretage en efterfølgende endelig værdiansættelse i den foreliggende sag, således har sit grundlag i formålene med en sådan værdiansættelse.

78 Selv om det, sådan som appellanten har gjort gældende, er korrekt, at formuleringen af artikel 20, stk. 11 in limine, i forordning nr. 806/2014 synes at gøre gennemførelsen af en efterfølgende endelig værdiansættelse nødvendig, når Afviklingsinstansen kun har midlertidig værdiansættelse til rådighed, bl.a. på grund af anvendelsen af præsens indikativ i udtrykket »foretages«, der sædvanligvis har en imperativ værdi (jf. i denne retning dom af 3.3.2020, X (Europæisk arrestordre – Dobbelt strafbarhed), C-717/18, EU:C:2020:142, præmis 20), og anvendelsen af udtrykket »så snart det er praktisk muligt«, forholder det sig ikke desto mindre således, at Retten med føje kunne lægge vægt på, at undladelsen af ikke at udarbejde en sådan rapport ikke havde nogen indvirkning på appellantens retsstilling, bl.a. med hensyn til de to mål, der er angivet i artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014, der forfølges med den efterfølgende endelige værdiansættelse.

79 Formålet med artikel 20, stk. 11, i forordning nr. 806/2014, som kommer til udtryk i denne bestemmelses andet afsnit, fremgår i denne henseende af dens to specifikke mål, nemlig »at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 anerkendes fuldt ud i bogføringen for enheden«, og »at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. [nævnte artikel 20,] stk. 12«. Selv om ordlyden af dette andet mål giver en ganske bred beskrivelse af de betingelser, der skal føre til, at der foretages en efterfølgende endelig værdiansættelse, må det konstateres, at dette mål, således som Retten med føje bemærkede i den appellerede kendelse, udtrykkeligt henviser til forordningens artikel 20, stk. 12, hvoraf det følger, at denne bestemmelse kun finder anvendelse på specifikke situationer, nemlig dem, hvor Afviklingsinstansen har anvendt bail-in-værktøjet, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab.

80 Henset til de særlige omstændigheder i nærværende sag ville udarbejdelsen af en efterfølgende endelig værdiansættelsesrapport, selv hvis det antages, at den er obligatorisk, under alle omstændigheder ikke have opfyldt nogen af disse to mål. Appellanten har således ikke fremlagt oplysninger, som kan godtgøre, at det mål, der er angivet i artikel 20, stk. 11, andet afsnit, litra a), i forordning nr. 806/2014, finder anvendelse i den foreliggende sag. Det mål, der er nævnt i denne bestemmelses litra b), finder heller ikke anvendelse, eftersom det afviklingsværktøj, der blev vedtaget over for Banco Popular, således som Retten med rette fremhævede i den appellerede kendelses præmis 46 og 47, er virksomhedssalgsværktøjet, der er fastsat i artikel 24 i forordning nr. 806/2014.

81 Anvendelsen af dette værktøj med virksomhedssalg er imidlertid ikke et af de tilfælde, der er omhandlet i forordningens artikel 20, stk. 12, i hvilke en kompensation kan udbetales efter en efterfølgende endelig værdiansættelse.

82 Endelig bemærkes, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor den anden værdiansættelsesrapport følges op af anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, er det resultat, der er nævnt i denne rapport, under alle omstændigheder enten understøttet eller afkræftet af den salgspris, der opnås ved afslutningen af en lovligt gennemført udbudsprocedure. Den rimelige pris svarer således ganske enkelt til den faktiske markedspris, således som den er blevet fastlagt. Virksomhedssalgsværktøjet udkrystalliserer således de facto enhver diskussion om den potentielle økonomiske værdi af det overførte instituts aktiver. Følgelig kunne en efterfølgende endelig værdiansættelse, i hvert fald under de omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag, kun konstatere denne markedsværdi, således at dens virkning i forhold til appellanten ville have vist sig at være ikke-eksisterende.

83 Appellanten har heroverfor indvendt, at formålet med den efterfølgende endelige værdiansættelse ikke alene er de to pågældende mål, men tillige at indgå – for så vidt som denne værdiansættelse er en integrerende del af den afgørelse, som efterfølgende vedtages af Afviklingsinstansen – som enhver anden værdiansættelse først i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling er opfyldt, dernæst i kontrollen af, om betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er til stede, og endelig i afgørelsen om, hvilken passende afviklingsforanstaltning der skal træffes for så vidt angår den pågældende enhed.

84 Ingen af disse argumenter kan imidlertid, ud fra synspunktet om, at søgsmålet om annullation af den omtvistede skrivelse kan antages til realitetsbehandling, afkræfte konstateringen i nærværende doms præmis 82 om markedsprisen af aktiverne i Banco Popular, som ikke kan være en anden end den faktiske værdi, der følger af anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet.

85 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det første led i det første anbringende, som appellanten har fremsat til støtte for sin appel, om Afviklingsinstansens angivelige tilsidesættelse af artikel 20 i forordning nr. 806/2014 ikke kan tiltrædes. Henset til, at den omtvistede skrivelse, således som Retten med føje fastslog, under alle omstændigheder ikke udgør en anfægtelig retsakt, skal appellen forkastes, uden at det er fornødent at behandle det første anbringendes andet led eller de øvrige anbringender i denne appel.

Sagsomkostninger

86 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

87 Da Afviklingsinstansen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da appellanten har tabt sagen, pålægges denne, ud over at bære sine egne omkostninger, at betale de omkostninger, som Afviklingsinstansen har afholdt.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Aeris Invest Sàrl betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter